

ת"פ 23893/06/21 - מדינת ישראל נגד חיים בוכניק

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 23893-06-21 מדינת ישראל נ' בוכניק
תיק חיצוני: 524645/2015

בפני **כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר**
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד יהודה בלבן, ר' יחידת תביעות
ירושלים

נגד **חיים בוכניק**
הנאשם ע"י ב"כ עוה"ד עדי ארבל

החלטה

1. לפניי בקשה להורות על ביטול כתב האישום שהוגש נגד הנאשם, וזאת מחמת שיהוי.
2. ביום 10.6.2021 הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירות של החזקת נכס החשוד כגנוב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (**חוק העונשין**) וקבלת נכסים שהושגו בפשע, לפי סעיף 411 לחוק העונשין. בכתב האישום נטען, כי בחודש נובמבר 2015 נפרץ מחסן השייך למתלוננת וממנו נגנבו חפצי אומנות וחפצים נוספים בעלי ערך רב, שחלקם מצאו דרכם לידי הנאשם, אשר בהמשך הציעם למכירה פומבית. יודגש כי הנאשם מכחיש את המיוחס לו.
3. ביום 9.1.2022 התקיים הדיון הראשון בתיק והנאשם ביקש להעמיד לעצמו עורך דין שייצגו בהליך, וביום 8.6.2022 התקיים הדיון השני בתיק, שבו כפר הנאשם במיוחס לו, אך העברת התיק לשמיעת ראיות התעכבה בשל טענות מקדמיות, בהן הטענה שצוינה בתחילת החלטה זו.
4. במסגרת בקשתו טען תחילה הסניגור, כי יש לבטל את כתב האישום בשל אי קיום חובת היידוע והשימוע, ואולם בהמשך חזר בו מטענה זו נוכח תגובת המאשימה. הטענה שנותרה במחלוקת היא טענתו לשיהוי בטיפול במקרה, הן ע"י גורמי החקירה והן ע"י גורמי התביעה המשטרתית, וזאת בניגוד להנחיות המשטרה והיועץ המשפטי לממשלה.
5. ראש יחידת התביעות עו"ד בלבן הגיב בעצמו לבקשה, גולל את פרקי הזמן שבהם התיק היה מצוי בחקירה ובתביעה, עמד על מורכבות התיק מבחינה ראיתית, והזמין את ב"כ הנאשם למו"מ במשרדי התביעה. ראש יחידת התביעות לא סבר שיש מקום להיעתר לבקשה, וגם אם חל עיכוב בהגשת כתב האישום, הרי שיש להחיל

את דוקטרינת הבטלות היחסית, ולכל היותר, ניתן להתחשב במחדל בשלב גזירת הדין, ככל שיימצא הנאשם אשם. נטען כי יש לקחת בחשבון, בין היתר, את הנזק שנגרם למתלוננת שחפציה עדיין תפוסים וטרם הושבו לה.

6. הצדדים הגישו לבית המשפט חילופי טענות נוספים ולא מצאתי לעמוד עליהם.

דין והכרעה

7. הנחיית היועץ המשפטי לממשלה מספר 4.1202 (4.1200) שכותרתה "משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום" (**ההנחיה**) עומדת על ההיגיון שלפיו יש להעמיד לדין אדם בתוך פרק זמן, מבלי שטיפול התביעה יארך זמן רב מדי, בין היתר משיקולי הגינות, כגון זכותו של חשוד לסיום מהיר של ההליך, שיקולים פרקטיים הנוגעים לקושי בהבאת ראיות בחלוף זמן רב, ומשיקולים ערכיים עונשיים, הנוגעים להתקוות שיקולי גמול והיחלשות היכולת למיצוי הדין (סעיף 1 להנחיה). מעבר לכך, קובעת ההנחיה כללים על-פי סיווג העבירות, ביחס לפרקי הזמן הנדרשים לטיפול בכל עניין ועניין. מסעיף 4א(2)(ב) עולה, כי בעבירת עוון או פשע, שהעונש המרבי עליה הוא עד עשר שנות מאסר, משך הטיפול המרבי יעמוד על 18 חודשים. בנוסף נקבע בחלק הרלבנטי לענייננו בסעיף 4ג להנחיה, כי במקרה של סגירת תיק והחלטה על פתיחתו מחדש, "פרק הזמן שבו היה התיק סגור לא יימנה בפרקי הזמן לטיפול התביעה בתיק החקירה".

8. מלוחות הזמנים עליהם אין מחלוקת עולה, כי העבירות המיוחסות בוצעו לכל המוקדם ב-18.11.2015 (סעיף 1 לכתב האישום), התיק הועבר ליחידת התביעות ביום 29.11.2016 ונגזז כארבעה חודשים לאחר מכן ביום 2.2.2017. בחודש מאי 2017 בוצעה השלמת חקירה, אך התיק לא נפתח מחדש, ושוב הוחלט כי אין די ראיות להעמדה לדין, וזאת ביום 4.12.2018. ב-24.5.2019 הוגש ערר ע"י ב"כ המתלוננת ביחס לסגירת התיק, ולאחר שראש יחידת התביעות בחן את הערר, החליט לפתוח את התיק, והודעה מתאימה נשלחה לנאשם. כתב האישום הוגש, כאמור, בחודש יוני 2021.

9. לאחר ששקלתי בדבר, לא סברתי כי נפל פגם בהתנהלות המאשימה.

10. על-פניו, אין מדובר בתיק פשוט, שכן מדובר בתיק שבו נסיבות הגעת החפצים לידי הנאשם כלל אינן ברורות, ועובדה היא שהמתלוננת, באמצעות בא-כוחה, לא השלימה עם ההחלטה לגנוז את התיק, וזה אכן נפתח מחדש, דבר המלמד על התלבטות התביעה בדבר יכולתה להעמיד לדין את הנאשם ולייחס לו את שיוחס לו. התפתחות זו, גם אם ארכה זמן, ואולי זמן רב מדי, מלמדת על תהליך הפעלת שיקול הדעת הנמצא בלב סמכותה של התביעה, ולא מצאתי, שההתנהלות שתוארה לעיל משקפת התנהלות שערורייתית או התנהלות שיש בה לבסס לנאשם הגנה מן הצדק. לראיה, הליך החזקת התפוס שהתנהל לפניי בה"ת 14356-12-15, שם החלטתי להשיב את התמונות למתלוננת ביום 9.12.2015, אך ערר שהוגש ע"י הנאשם עצמו התקבל במובן זה שהחלטתי בוטלה, והתפוסים נותרו בידי המשטרה (ע"ח 5213-01-16, מיום 8.2.2016).

11. יוצא, אפוא, כי גם אם פרק הזמן מקורות האירוע ועד להגשת כתב האישום הוא ארוך באופן אובייקטיבי, ואף

ארוך מדי בהינתן הוראות ההנחיה, הרי שהנסיבות שתוארו לעיל אינן נסיבות "רגילות", והשיהוי הוא פועל יוצא מהן. כפי שציין בצדק ראש יחידת התביעות, ככל שיימצא בהמשך הדרך כי אכן התרחש שיהוי בלתי מוצדק, ניתן יהיה לתת לכך משקל לזכות הנאשם בשלב הדיוני המתאים.

12. לפיכך, הטענה בדבר שיהוי המקום הגנה מן הצדק נדחית.

13. נוכח עמדת הנאשם ובא-כוחו כפי שהובעה בדיון האחרון, לא מצאתי מקום להותיר את התיק אצלי, ולכן מורה על ביטול הדיון לפניי, ועל העברת התיק לחברתי, כב' השופט הבכירה שרון לארי בבלי, לדיון לפנייה לפי סעיף 144 ביום 27.11.2022 בשעה 09:00. אקבע ביומנה של חברתי.

יש לשלוח לצדדים.

ניתנה היום, כ"א אב תשפ"ב, 18 אוגוסט 2022, בהעדר הצדדים.